

Om det skal fortsættes videre vil afhænge af, om det efter Rigsdagens og Ministeriets Opfattelse kan siges at være af den Betydning, at der er Grund til at fortsætte. Finansudvalget ønsker, at baade dette og derved Tinget maa staa fuldstændig frit med Hensyn til Spørgsmaalet, om man skal fortsætte.

Af de øvrige under § 26. IV. anførte Ændringsforslag skal jeg kun nævne Nr. 161, som gaar ud paa, at en Understøttelse til Magdalenehjemmet stryges. Jeg nævner, for at der ikke skal komme nogen Misforstaaelse, at vi i Gaar vedtog, at Bevillingen gaar ind under Justitsministeriet med 3,000 Kr., medens den har staaet her under Kultusministeriet med 2,000 Kr.

Ændringsforslaget under Nr. 164, som angaar 2,500 Kr. Rejseunderstøttelser for danske Deltagere i det 6te nordiske Filologmøde, har jeg kortelig nævnt, det skal jeg ikke yderligere komme ind paa. Endelig er der det sidste Forslag Nr. 177 til § 27, som angaar denne forlængede Afdrags- og Rentefrihed for de 40,000 Kr. i Himmelbjerggaarden. Ogsaa dette har jeg kortelig nævnt og finder ingen Anledning til yderligere at omtale. Jeg har dermed omtalt de Ændringsforslag til Kultusministeriets Budget, som der kunde være nogen særlig Interesse ved at dvæle ved, og jeg skal til Slutning anbefale, at man følger Udvalget eller Udvalgets Flertal.

Holm: Der er kun et enkelt Punkt, hvor det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) og jeg ikke have kunnet følge Flertallet. Naar ærede Medlemmer ville efterse Bemærkningerne til Ændringsforslagene Tillæg B. Sp. 1125—26, staar der en Skrivelse fra den højtærede Kultusminister, hvor han fremsætter en hel Række Forslag af dem, der bleve forkastede ved 2den Behandling. Af disse Forslag er der kun et enkelt, som Flertallet foreslaar at ændre til 3die Behandling, nemlig Forslaget om, at Beløbet til Arbejder ved Fratergaarden i Sorø ned sættes fra 11,000 til 4,400 Kr., men saa haaber man ogsaa, at der ad Aare kommer til at foreligge en anden Plan. I øvrigt tiltræder man samtlige disse Ændringsforslag. Det er imidlertid ikke heldigt for Folketinget, naar man ved 3die Behandling uden ny Motivering vedtager Forslag, som man har forkastet ved 2den Behandling. Den eneste Grund, jeg har hørt anføre, er den, at ved 2den Behandling forkastede man dem af *saglige* Grunde, og ved 3die Behandling vedtager man dem af *politiske*

Grunde, saaledes som den ærede Ordfører (J. Jensen, Aalborg Amts 1ste Valgkreds) for lidt siden udviklede, at det var ganske vist kedeligt her ved 3die Behandling at skulle anbefale til Vedtagelse en Ting, som man ved 2den Behandling havde anbefalet til Forkastelse; men man gjorde det af Hensyn til Ministeren. Jeg forstaar meget godt dette Hensyn til Ministeren, men jeg vilde for Folketingets egen Skyld ønske, at man havde taget disse Hensyn tidligere, saa at man slet ikke havde stemt om disse Ting ved 2den Behandling. Jeg tror ikke, det styrker Folketinget, naar man af saglige Grunde nægter en Ting ved 2den Behandling, at man saa giver det igen af politiske Grunde ved 3die Behandling. Tidligere har man klaget over, at Folketinget havde for meget at sige igennem sit Finansudvalg, og jeg har selv hørt til dem, der have klaget over denne overordentlig store Indflydelse, som Finansudvalget fik under den tidligere Tilstand. Jeg finder, at det er meget heldigt, at Finansudvalgets Indflydelse bliver begrænset og stærkt begrænset, naar vi komme ind under parlamentariske Forhold. Men man maa jo dog ikke gerne gaa fra den ene Yderlighed til den anden, og det forekommer mig, at det ikke er heldigt hverken for Finansudvalget eller for Folketinget, hvis dets Indflydelse kommer til at være alt for ringe. Imidlertid har det nævnte ærede Medlem og jeg dog fulgt Flertallet, naar det har gjort gældende, at det var noget, man af Hensyn til Ministeriet maatte gaa ind paa, og saa have vi ikke villet rejse Strid om disse Smaating. Det Punkt, hvor vi ikke have kunnet følge Flertallet, er det, der staar i Ændringsforslagslisten under Nr. 75, og som angaar Spørgsmaalet om Gratialer ved det kongelige Teater. Grunden til, at vi ikke her have kunnet følge Flertallet, er, at det er et gammelt Stridsspørgsmaal her i Tinget, hvorom der i Samlingen 1891—92 førtes en langvarig Strid, som endte med, at man fra Folketingets Side bestemte erklærede, at man ikke vilde gaa længere end til 6,000 Kr. til disse Gratifikationer. Og det er siden blevet respekteret, derved er man bleven staaende. Naar man nu vil forhøje Summen til 10,000 Kr., forekommer det os ikke, at der paa dette Punkt er Tale om nogen Tillid til Ministeren, thi det er jo ikke Ministeren, der skal uddele disse Gratifikationer. Det var netop en af de Ting, man i sin Tid var saa betænkelig ved her i Folketinget, at her stode vi ikke